

6.

Nha Trang, thứ Bảy 20/2/1982

Buổi sớm đi uống *café* với con trai và Túy Tâm, đưa em gái con bà đi ruột, nhỏ hơn tôi 8 tuổi. Không gian tĩnh lặng êm đềm. Nhiều câu chuyện được nói lên, từ quá khứ tới hiện tại. Những giờ phút rỗng không cũng trôi qua được trong buổi sáng hôm nay.

[]

3 giờ chiều. *"Lạy Chúa, con chỉ xin Ngài một điều: 'Hãy giúp cho con cái gì Ngài muốn.'"*

Nỗi mong ước ra đi trôi dạt sau vài ngày sống ở Nha Trang. Căn nhà rộng rãi của Di, đầu cả gia đình ai cũng đều mong tôi lưu lại, sao quá bức bách cho cái tâm hồn nổi loạn này. "*Tâm*" chưa định nên không gian với lòng người chẳng thể giữ tôi nổi. Lại mang ý nghĩ từ bỏ. Suốt đời từ bỏ, như chàng Goldmund trong tác phẩm của Hesse mà thôi.

**/ "Không có sự đổ vỡ nào không phương cứu chữa. Tất cả ý nghĩa cuộc đời đều nằm trong hai chữ Đau Khổ".
(Aucun désastre n'est irrémédiable. Tout le sens de la vie est contenu dans le mot 'Souffrance')*

Uống *café* ban đêm với Túy Tâm và con trai, cái quán cũ. Cả một quãng tù ngục 5 năm của đứa em họ được khơi dậy khiến tôi kinh sợ.

Túy Tâm là người bạn nhiều hơn một đứa em đã trải qua cùng tôi vô số kỷ niệm trong mười năm phiêu bạt. Đêm nay trong quán *café* ấm áp, chúng tôi như hiểu rõ nỗi đau khổ của nhau nhiều hơn bất cứ ai trong gia tộc. Những mảnh đời tan nát của tôi được khơi lại và 5 năm tù ngục đọa đầy của Túy Tâm cũng được nói lên. Hai con đường, hai định mệnh khác biệt nhưng đầy chông gai đau đớn và cùng dẫn đến sự nhận biết ra cái đích tuyệt mỹ của đời sống như nhau. Đó là ý nghĩ tôi nói lên với Túy Tâm ngay buổi sáng trước khi bị bắt 5 năm trước. Đêm nay được nhắc lại.

Chúng tôi là những đứa con kỳ lạ, là nỗi đau khổ triền miên của các bậc cha mẹ trong hai gia đình. 14 năm qua với biết bao thay đổi bão táp trong cuộc đời tôi, Túy Tâm đều có mặt. Thế nhưng đêm nay khi ngồi nghe những nhọc nhằn cay đắng trong những năm dài tù ngục của Túy Tâm, tôi không khỏi kinh sợ, ngậm ngùi và thán phục.

Tôi có ý định rời Nha Trang ngày mai, nhưng chỉ vì lời Túy Tâm yêu cầu mà đồng ý lưu lại thêm vài ngày. Vì sự ngậm ngùi, cũng là vì

hiều rõ nổi cô đơn của đứa em trong gia đình và ngoài xã hội hiện tại mà tôi làm điều ấy.

[]

Nha Trang, thứ Bảy 20/2/1982

Trời thật lạnh, ngủ thật ít và khi gần sáng lại mơ thấy Đan rõ ràng như đang hiện hữu trước mặt. Tỉnh dậy, vẫn còn nghe tâm tư nhói đau kỳ lạ, nên vùng dậy khỏi giường thật sớm với lời nguyện cầu khẩn thiết.

[]

Tháp Bà, Chủ nhật 21/2/1982

Một ngày ở lại Tháp Bà.

Buổi chiều, nơi căn nhà trên đồi cao với những ngọn gió giá buốt, tôi thấy thật ảm đạm trong lòng. Lần đầu tiên từ 20 ngày nay mới dám nhìn thẳng vào sự việc của đêm Mùng Năm Tết vừa qua ở Rạch Giá. Thật đau lòng khi phân tích chi ly mọi ngõ ngách của sự tan vỡ (trong chính mình) một cách sáng suốt. Tôi dùng chữ "trong chính mình" bởi vì hơn ai hết, biết rằng chỉ có "tôi từ bỏ" chứ không phải Đan làm điều ấy.

Tôi từ bỏ vì tôi đã yêu, đã sống trọn vẹn quá. Tôi từ bỏ vì *trên cả người tình, tôi yêu cái Đẹp tuyệt đối của tình yêu*. Nên khi cái Đẹp không còn "đẹp" nữa thì tôi từ bỏ (như hồi 20 từng từ bỏ mối tình với Vũ, dù rằng năm nay tôi đã 32.)

13 năm trước và 13 năm sau, *điểm khác biệt lớn lao* chính là tôi mệt mỏi ưu phiền quá để "*chấp nhận được dễ dàng*" một sự dừng lại tìm hạnh phúc trong tầm tay với.

Nhưng 13 năm trước và 13 năm sau, *điểm không thay đổi duy nhất* chính là sự "sẵn sàng bỏ ra đi" khi nhận biết đối tượng không còn xứng đáng cho tôi phải làm hành động dừng chân.

Đan đã lầm lẫn lớn khi tưởng rằng sau ba năm gắn bó, tôi đã tự trói buộc hẳn vào anh trong sự chịu đựng ngu xuẩn. Lầm lẫn khi xem thường nỗi kiêu hãnh (tưởng rằng) đã yên ngủ trong tôi. Cánh chim này chỉ bằng lòng nằm im ngưng tiếng hót khi được hai bàn tay nâng niu âu yếm. Còn khi đôi tay trở nên hung bạo thì thử hỏi có lòng son nào quyến rũ được nó cho bằng khoảng rộng của trời cao?

Buổi chiều nay, phân tích chính mình, tôi nhận rằng vẫn còn yêu Đan, nhưng *cái ý muốn dừng lại xây dựng thì chỉ là xa xôi ảo ảnh*.

Điều làm tôi suốt đời lao đao đau khổ, nhưng cũng khiến tôi khác biệt với nhiều người nằm ở điểm, "*Không phải lòng kiêu hãnh bị thương tổn, mà chính sự nhận định rằng cái Đẹp không còn hiện hữu đã đẩy tôi đến chỗ thất vọng mà từ bỏ*". Chấp nhận xiết chặt trái tim mình trong đôi tay nhỏ để nhìn những dòng máu ứa ra từ bốn kẽ tay, thật đẹp, thật bi tráng, nhưng chỉ một lần rồi thôi.

14 năm, biết bao lần tôi tự tay bóp nát trái tim, bao lần xếp chặt các cuốn nhật ký, vùi sâu mọi kỷ niệm xuống đáy tủ, bao lần làm cái hành động đóng lại một trang đời say đắm?

Nhiều lắm, so với cuộc đời dài của một người đàn bà bình thường. Tôi đã sống mãnh liệt quá, yêu cuồng nhiệt và hiến dâng trọn vẹn; sống như một người điên đốt cháy cuộc đời mình bằng ngọn nến hai đầu. Nhưng cũng *rất dễ dàng*, tôi *dứt áo ra đi* và chưa lần nào hối hận là đã sống như thế.

Chiều nay, 5:15, thời gian khủng hoảng nhất trong ngày, trên ngọn đồi cao gió lộng, thân xác bao trùm bởi cái lạnh, mười ngón tay thâm tím buốt giá, tôi ngồi ghi lại ý nghĩ mình một cách sáng suốt. Nghĩ về Đan từ ngày đầu cho đến ngày cuối mà u uất băng khuâng.

Ba năm, tôi vẫn nói với Đan rằng Đan là "*ma dernière vie*" khi mà thật, tôi là người đàn bà đa tình lãng mạn. Tự nguyện khép đời lại bên Đan, quên mọi ước mơ, mọi xa hoa phù phiếm quen được nâng niu chiều chuộng từ bao người đàn ông đi trước.

Ba năm, vẫn tin Đan là "*ma dernière vie*" thật.

Nhưng chỉ một phút thôi Đan làm chết liền mọi ý muốn để cánh chim trời này lại tung bay trời cao.

Đó có phải là định mệnh?

Chiều nay rất sáng suốt, tôi biết rằng rồi cũng sẽ có một người đàn ông khác hiện đến trong đời để dâng trọn tình yêu và mơ ước cho tôi. Biết, bởi định mệnh đã là như vậy.

Nhưng mà chiều nay, tự hỏi lòng, cái "*dernière vie*" đó có còn làm tôi rung cảm? Sự tan nát này do Đan làm ra "không khiến" tôi nguôi yêu nữa, nhưng liệu rằng những cảm nghĩ dịu dàng mong được làm vợ, làm mẹ có còn là đích đến dành cho ai đó đi sau?

Tôi nghĩ là hết.

Không phải vì Đan mà chính bởi vì "*tôi không còn muốn ước mơ điều ấy nữa.*"

Trong ba năm, Đan vẫn nói: "*Em mà không làm vợ anh được thì chẳng làm vợ ai được hết. Anh yêu em và hiểu em dường ấy...*"

Đan nói đúng phần đầu nhưng phần sau ý nghĩa câu nói, phải để chính tôi. Tôi yêu trọn vẹn, chấp nhận đánh đổi mạnh mẽ... nhưng khi không còn thấy tin tưởng Đan nữa thì liệu rằng còn ai nữa để tôi tin?

Vấn đề là vậy.

[]